

Senja Vellosten edellisessä näyttelyssä vaikutuin hänen tulimaalaustensa ekspressiivisestä voimasta: niissä nuotiot hulmusivat ja hiillokset hiipuivat. Uuden näyttelyn akvarelleissa hän tuntuu kesyttäneen tulensa, kynttelikköjen lepattavat liekit ovat hillitympiä, hallitumpia ja turvallisempia. Ne vievät ajatukset Edgar Allan Poen kertomusten maailmaan, viktoriaanisten kartanoiden pimeneviin iltoihin. Taiteilija itse ei luullakseni allekirjoita kauhuromanttista tulkintaani, mutta minusta se vertautuu hyvin näyttelyn absinttilaseja kuvaaviin herkkäsävyisiin akvarelleihin. Samean maitomainen juoma tuo mieleen dekadenssin 1800-luvun taiteilijaelämän, sellaisena kuin Degas sen hienossa maalauksessaan kuvasi tai Oscar Wilde ja Toulouse-Lautrec sitä elivät.

Tervehenkiseen ulkoilmaelämään sitä vastoin liittyvät Vellosten Kolin vaaroilla maalaamat vesiputoukset. Akvarellitekniikkaan liittyy olennaisesti tietty sattumanvaraisuus, jossa taiteilija vain harvoin tietää eksaktisti, millaiselta teos kuivuttuaan näyttää. Vesiputous-sarjassa tämä tahdosta riippumaton ja ennalta-arvaamaton visualisoituu putouksesta lentäneiden pisaroiden tekstuurina paperin pinnalla.

Vesiputoukset tuovat mieleeni Herakleitoksen usein lainatun sitaatin 'kaikki virtaa, mikään ei ole pysyvää' (kr. panta rhei...). Tähän vastakohtien dialektiikkaan - tummaa ei ole ilman vaaleaa - voidaan tiivistää paljon myös Vellosten taiteesta, sillä hän on aivan erityisen kiinnostunut tutkimaan valon ja varjon vaihtelua. Hämärän sävyillä on suuri merkitys myös japanilaisessa estetiikassa, jossa liiallista viimeistelyä vieroksutaan; materiaalien ominaisuuksien tulee näkyä. Ehkä samasta hiljaisesta tutkimusmatkasta on kysymys myös Japanin kulttuurista kiinnostuneen Vellosten taiteessa, sillä 'vain puhtaalla sydämellä voi nähdä luonnon syvimmän olemuksen'.

Timo Surojegin